

Збірка віршів «Відтінки»
Автор: Ковальова Єсенія, 12 років

Ранковий ліс...

Ранковий ліс. Крізь крони вікових дерев
Промінчик сонця в темряву пірнає,
Й немов у казці все потворне і старе,
Повільно, з неохотою тікає...

І десь далеко перша пташка
Радіти починає дню новому,
І вже за мить почнеться казка
У виконанні лісового хору.

Блищать на сонці павутинки,
Мов діамантами, росою вкриті,
І ці коштовні намистинки,
Скрізь між деревами надіті.

Легенький вітерець гойдає сонні віти,
І все навколо поступово оживає.
Розкрили вже свої пелюстки квіти,
А ніч швиденько відступає...

Ранковий ліс так схожий на виставу,
Де акти змінюються дуже швидко –
Лише один акорд, одна октава
І одцвіте ранкова квітка...

Настане день, і інші пташки заспівають,
Росинки висохнуть і стихне вітерець,
У фарбах інших ліс тоді заграє,
Наступну казку розпочне митець...

Фіалка

Навколо мене лиш торішне листя,
Й дерева, почорнілі від зими,
Та я розквітла вранці на узліссі,
Бо відчуваю вже наближення весни.

І сонце в небі яскравіше сяє.
Розтанув сніг, і дзюркотять струмки,
Пташки так весело співають,
І на деревах вже з'явилися бруньки.

Дивлюсь навколо синіми очима.
Радію небу, крапелькам роси,
Теплу, весні, що відпочила,
І можу знову жити і цвісти.

Осінь

Я доторкнувся до осені руками -
Вона холодна, мокра, дощова,
Колюча інколи, і сильними вітрами
Вона здуває залишки тепла!

Та все ж буває лагідна та ніжна,
Зігріта сонцем, осяйна,
На дотик тепла, наче ковдра пишна,
І зовсім не колюча , а м'яка.

А присмак у осені терпкий, медовий,
Солодкий водночас і дещо гіркий,
Нагадує каву і чай калиновий,
Трішечки кислий, бадьорий, п'янкий.

У осені свій запах неповторний,
Він поєднав у собі все:
Зів'яле листя, шум дощу мінорний,
Останні квіти і сумне есе.

Я бачу осінь різну, кольористу.
Рудоволосу дівчинку у сірому вбранні,
Прикрашеному листям золотистим,
Що так нагадує мене мені...

Я намалюю...

Я намалюю зиму тільки білим,
Вже так набридли сірі кольори,
Щоб сніг пухнастий, наче килим,
Закутав землю до весни...

Додам ще блискіток та срібла,
Щоб радість засвітилася в очах,
І віри в казку, віри в диво.
Що з серця витіснять печаль...

Я намалюю ніч Різдвяну
І місячну доріжку на снігу,
Засніжену хатину дерев'яну,
А поряд з хатою, ялиночку живу.

Прикрашу ту ялиночку вогнями.
Сріблястим дощиком і зіркою в горі,
І янголят розвішу між гілками,
Як охоронців від нещастя і тьми...

Я намалюю зиму, як надію,
Що після сну прокинеться земля,
І радість змінить безнадію
У День народження Спасителя Христа!

Останні дні літа...

Останні дні літа. В небі кружляє
Перший пожовклий берези листок.
Він тільки перший, і він ще не знає:
Осінь вже робить на зустріч нам крок.

Холодними стали серпневі світанки,
Знову туманами вкриті поля.
Ще в росах купаються літнії ранки,
Та жаром не дише остигла земля.

Трави пожовкли, поля майже скошені,
Квіти осінні вже пахнуть в садах –
Природа готова, чекає запрошення
В осінь ступити на повних правах!

Неба блакить все частіше за хмарами
Слухає спів перелітних птахів,
Що відлітають то клином, то зграями,
Бо відчувають прихід холодів.

Останні дні літа. Сумую. Радію...
Осінь – це теж незрівнянна пора!
Осінь дарує натхнення й надію,
Віру у те, що живу не дарма!